

Das Kristal

– SönmezKORKMAZ · 26 Temmuz 2024

Zihnimin taaa derinlerinde fay hatlarım kırılıyor. Zangır zangır titriyor idelerim. Stendhal'in sesinden "hummaa" çılgılığını dinliyor her zerrede düşüncelerim. Fikirlerim kaçıyor "humma" diyerek dört bir yana.

Söylesene Sokrat ben düşünen bir neyim?

Ruhumu kırbaçlıyor bir el. Kalbimi susturamıyorum. Elimde platonik bir meşin kamçı, kendimi kırbaçlıyorum. İkiz taylar şahlıyor yüreğimin boşluklarında. Gökyüzünden süzülüyor sanki Tanrıların arabaları. Ve ruhumun verâsında çift koşumlu bir savaş arabası bedenim.

İdeal olandır ideler diyor Platon.

Söylesene Sokrat idelerse hakikat, idealde ben neyim?

Sırtına vurdukça şaklayan kırbaç, kahkahalar yükseliyor ruhumun kısrağından, naralar sarıyor dört bir yanı. Dizginlerinden boşandı boşanacak tayın deli olanı. Usul usul çekiyorken günahkâr bedenimi atalarımın miras esfeli safilin topraklarına... Lat Uzza Manat Yuhanna, Kibel Hübel Yehova, Tor Torah Adam Kadmon yansımış sefirotuna. Abşeronda Ateşgâh, Urukta İnanna, Zigguratında Marduk, Mandirde Vişnu Şiva Krishna, inilti ayetler indiriyor upanişadlarla zihnimdeki vahiy kutucuklarıma. Rişiler uçuşuyor Alây-ı İlliyyin'e. Budha bağdaş kurmuş taş taşıyor Ebyaz cinlerine. Usul usul çekiyorken mahcup bedenimi mahzun topraklarıma, hıçkırığın bestesini yapmış Bethowen, yüreğimden dinletiyor tayın uslu olanına.

Söylesene Sokrat Tanrılarsa Hakikat, benliğimde ben neyim?

İnceden bir laterna armonisi gibi Daimon'un fısıltıları tayların kulaklarında. Samur çayırlar parıldıyor, kristal toz bulutları bakışları yansıtınca. Lâ İlâhe...Güneş beyhude...İllallah olmayan güzelliğin sessizliğinde. Güzelliğinde saklı bir göl kenarı serinliğinde ve ıslık yalnızlığında ruhumu suluyorum. Sözler'in saklambacında sobelenerek.

Söylesene Sokrat İllalah var mı fenafillah? Şimdi ben neyim?

Kristal bir dünya ışık hüzme hüzme. Yer gök kuşağı. Latanyalar üryan. Gül goncaları cam gibi parıldıyor. Marx oturmuş Das Kristal yazıyor. Bakunin yanibaşında vuvuzela çalıyor. Ütopyalar dünyasında inceden bir laterna armonisi Dostoyevski'nin gözlerindeki iki çeşmeden, kristal renkler akıyor.

Söylesene Sokrat özümdeki cevher ne benim? Madde miyim ben neyim?

Yer kristal, gök mavi camdan bir küre. Gün doğunca gözlerimin içine, zihnimde alev aldı cesetlerim. Yanmış kibrit kokusu geliyor zihnimdeki bedenlerin. Erik dalına çıkmış Yunus, anda üzüm topluyor. Elleri benim ellerim. Anlıyorum ki ahşap bir kalbim var, zihnimin merceğinden sızan ışıklar, usul usul ruhumu tutuşturuyorlar.

Çift koşumlu iki tay ruhum. Sokrat öyle söylüyor.
Ve anlıyorum ki; seni içimdeki sen, ruhum içimdeki seni çekiyor.

Bir savaş arabası zihnim yalnız tekerleri dönüyor.